

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko I. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie

mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które ujęła w formie pytania: czy sprawa o rozliczenie konkubinatu mieści się w pojęciu „o podział majątku między małżonkami”, o jakim mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, a także czy sąd winien sam decydować o bezpodstawności wniosku o udzielenie przez bank informacji o rachunkach bankowych, czy winien zwrócić się do banku i to właśnie bank winien podjąć decyzję o odmowie?

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenia przepisów dotyczących postępowania dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do sformułowania zagadnienia prawnego oraz przedstawienia pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego powinno oddziaływać na treść rozstrzygnięcia w sprawie, przy czym problematyka tego zagadnienia musi znaleźć odzwierciedlenie w zarzutach podniesionych w ramach podstaw kasacyjnych, ponieważ Sąd Najwyższy rozpoznając sprawę merytorycznie związany jest tymi zarzutami.

Zagadnienie, które przedstawiła skarżąca nie będzie oddziaływać na treść rozstrzygnięcia. Treść art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. d prawa bankowego jest jednoznaczna a jako przepis prawa jako przepis o charakterze publicznoprawnym podlega ograniczonej wykładni. Bez względu na podgląd sądu

co do potrzeby poszerzenia zakresu jego stosowania, a więc potrzeby stosowania również w odniesieniu do innych stosunków prawnych (tu: do rozliczenia konkubentów), przepis w obecnym brzmieniu, jako kształtujący obowiązujący porządek prawny, ma moc wiążącą. Przedstawione zagadnienie nie ma, zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy .

Brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przesłanka ta wystąpi wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Powołując się na naruszenie wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów skarżąca zmierzała do podważenia części ustaleń faktycznych lub podważenia oceny dowodów przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika bowiem związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, które w połączeniu z art. 398³ § 3 k.p.c., wyłącza możliwość zgłaszania w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 5 i w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw